

Entrevista a Miss Barcelona

Carme Casadellà, cos amb cap

Segons els entesos, després de la Judit Mascó, la Cèlia Forner i la Cristina Piaget, la model més important dels Països Catalans és la Carme Casadellà. El dia 25 de juliol, amb vint-i-quatre models més, va desfil·lar per l'escenari de l'estadi olímpic en la cerimònia d'inauguració dels Jocs.

Lentrevista és possible per un beneït retard de sis o set hores en l'avió que havia de dur la Carme a Nova York. Però el temps és justíssim. Després d'una contra relloctge en taxi arribo a una plaça de Sant Gervasi. Ella mateixa baixa a obrir-me perquè el porter automàtic no funciona. Em fa un gest expressiu volent dir "aquestes avaries quotidianes, ¡què hi farem!". Els cabells castanys nuats al clatell. Sense una engruna de maquillatge a la cara, amb els ulls sempre esbata-nats i a punt de somriure. Va amb unes malles i una samarreta baldera i unes sabatilles a retaló. Pugem fins a l'àtic. En entrar, la Carme es treu les sabatilles i camina descalça fins al sofà. Gestos normals d'una noia normal.

Davant d'on seiem, hi ha el vídeo en marxa: la cerimònia d'inauguració dels Jocs que ella encara no havia pogut veure. El dia 25 de juliol va ser una de les 25 models que van desfil·lar per l'escenari de l'Estadi de Montjuïc. La Carme va lluir —encara que per la retransmissió televisiva quasi no es veïés res— un model de De Voto i Lomba que representava el Paral·lel.

"Participar en la cerimònia dels Jocs ha estat l'acabament perfecte d'una temporada molt bona per a mi. A més, se celebraven a casa i prendre-hi part ha estat un motiu d'orgull. És evident que aquesta desfilada no em portarà cap fama mundial però ser allí i poder veure com es realitzava l'esforç de tanta gent va ser molt maco...".

La Carme es remou al sofà i plega les cames com un buda. Parla fent anar les mans, que té llargues i primes. Sense necessitat de fer-ho evident com quan treballa, el cos de la Carme està permanentment en escena: pell fina, dents blanques i perfectes, ni un granet a la cara, ni un gram de més ni de menys enlloc. Un cos que ella mateixa ha anat esculpint i per-

feccionant a partir d'un motlle de qualitat amb què ja comptava per començar.

La història de la Carme en el món de les passarel·les es va iniciar l'any 1987, quan va acompanyar un amic a una agència de models. Allí li van dir que es presentés al concurs de Miss Barcelona. La Carme, mig en broma, s'hi va presentar. I va guanyar. Ser miss li va representar, a més, una beca a l'escola de models de Teresa Gimpera. Després, com en totes les històries d'èxits fulgurants, les coses es van accelerar. Una agència italiana la va veure i la va portar al concurs *Model Today*. I el va guanyar. A partir d'aquí, canvis radicals. La seva feina es concentra en les desfilades i la publicitat. Es queda a viure a Milà. Itàlia es converteix en la porta internacional per a la Carme: comencen els viatges i les feines a tot el món. Quan el seu *book* és prou consistent, la model aterra a Barcelona i comença a participar en Gaudí Dona i altres passarel·les. "A la gent d'aquest món, els agrada que et moguis, que tinguis un currículum internacional al més espectacular possible. Si no, és força difícil de treballar". Encara que no d'una manera aclaparadora, la seva cara comença a sortir a televisió en les presentacions de col·leccions i a les revistes.

Quan la Carme va entrar a la voràgine de la moda estudiava ciències de la Informació. Els ferrocarrils per anar a Bellaterra s'havien convertit de sobte en els avions cap a Tòquio, Roma, París. Per intuïció o per tossuderia, mai no va voler deixar de banda la universitat. I amb penes i treballs, ara mateix és a punt de llicenciar-se en Publicitat.

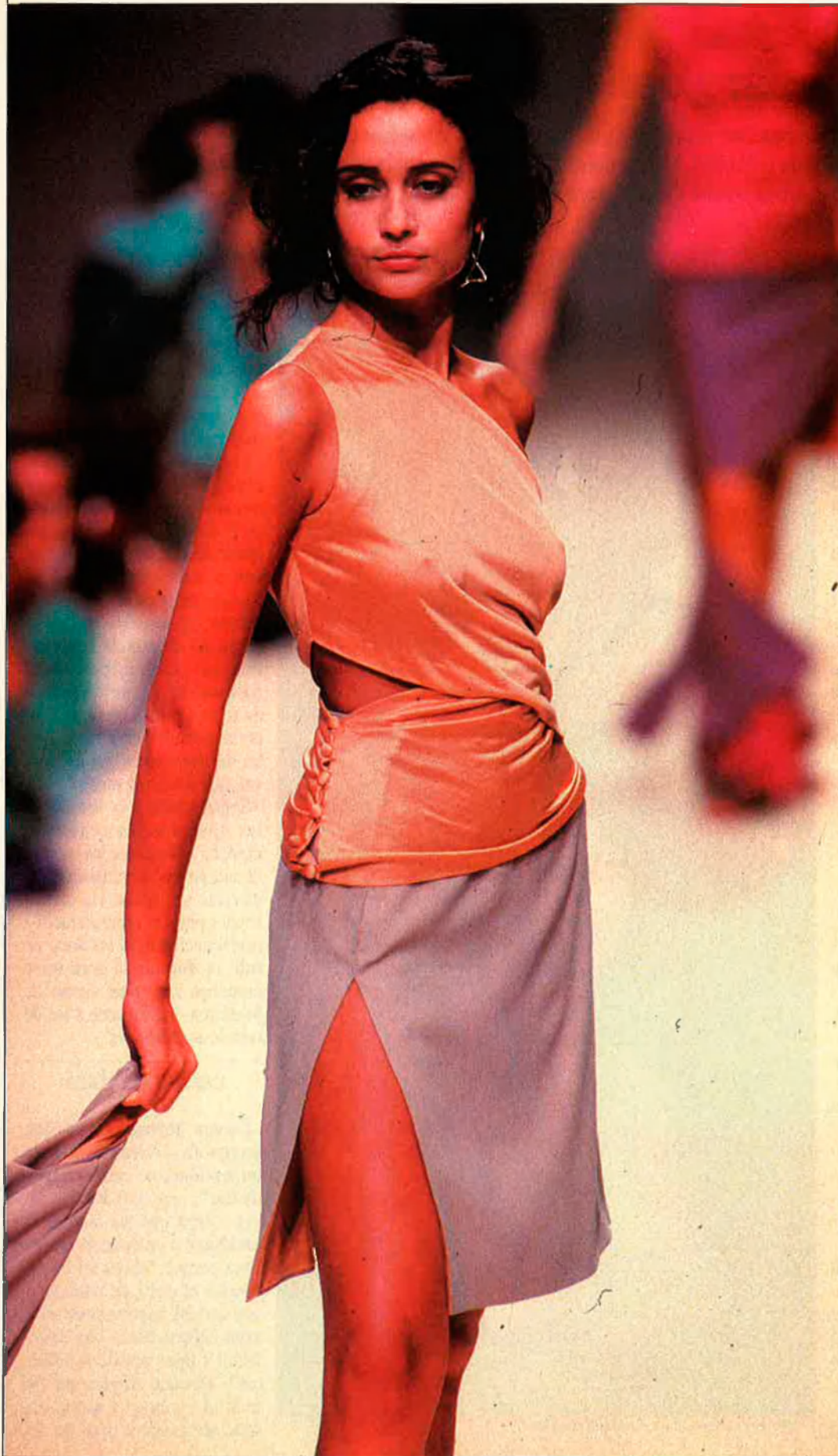
"En el futur, em veig treballant en una agència de publicitat. Tots els contactes que he fet treballant de model seran importants i crec que em serviran força. De moment, encara em queden uns anys de passarel·les i de sessions fotogràfiques. Però tinc molt clar, igual que totes les

models del món, que aquesta feina no és per sempre, que has d'anar a totes durant uns anys".

Tot i la velocitat amb què ha viscut els darrers cinc anys, la Carme s'atreveix a fer balanços: són moltes fotografies, moltes passarel·les: "Evidentment, al començament tot era molt nou. Fer de model, és efectivament, molt dur i crec que no tothom ho pot fer; es necessita una certa força per a combatre la soledat. En aquesta feina passes moltes hores sola, viatges sola, et prepares per a la feina sola. La gent que coneixes és sempre diferent i les relacions són poc profundes. Per això en molts casos i sobretot en noies joves d'uns 16 anys, els agents que les representen acaben fent-los de pares. La relació entre models podríem dir que és cordial, però no es formen mai grans amistats. Coincideixes molt de tant en tant amb les mateixes noies i això impedeix que es travin amistats fermes. De fet, treballar de model, t'obliga a canviar totes les teves relacions: no pots veure els teus amics, no hi pots quedar per anar al cinema...".

La Carme s'ha quedat molt quieta en parlar de la soledat, segurament recordant estones no gaire bones. Estones en què al capdavant, un acaba pensant en la família. "Amb els de casa, sempre hem mirat de veure'ns al més sovint possible. Quan vivia a Milà era més fàcil. Ara estic més temps a Nova York i és més difícil. Però a Nova York hi tinc un xicot formal de fa temps. També provem de no estar mai més d'un mes sense veure'ns, perquè si no acabaria sent absurd."

La mateixa idea de la caducitat de la vida professional de les models fa que totes elles la visquin intensament. Gairebé totes intenten de combinar la passarel·la amb la publicitat. La Carme no n'és cap excepció. "Està bé de poder anar alternant. A la passarel·la, el fet de posar-te vestits, interpretar-los i estar en

contacte amb el públic és força gratificant. Les sessions fotogràfiques són més tècniques. Has de posar en funcionament el conjunt de mecanismes que ja has après sobre la il·luminació, saber com quedes més bé... En tots dos casos, la model ha de tenir un percentatge important d'actriu. Saber interpretar un producte o un vestit a la passarel·la és tan important com ser bufona o saber demostrar que tens personalitat. El que és clar, però, és que si per a una feina hi ha dues noies i l'una és més bonica, per molta personalitat que tingui l'altra, acabaran triant la bonica. I bonica vol dir tenir cara i bon tipus..."

Però, en un món de bel·leses, per més que no hi hagi la bruixa de la Blancaneu, sempre hi ha la noia que aconsegueix una campanya i la que no. Segons la Carme això no provoca malestar. "No hi ha rivalitats entre models. La lluita que emprens amb més força és amb tu mateixa; mirar de superar-te sempre. Mai no procuresde treure una feina perjudicant una altra model. El que et provoca tensió és l'autocrítica constant."

L'entrevista s'acaba en sec. La Carme vol fer una queixalada abans d'anar a l'aeroport. Em fixo en el que menjarà. No hi ha cap fórmula màgica: gaspatxo, enciam i peix. Ens acomiadem. A l'ascensor recordo l'últim somriure de la Carme a la porta. El seu encant. Un cop al carrer, em sorprèn amb aquest pensament: "Potser que anés a la farmàcia perquè m'ensenyin algun d'aquests artefactes meravellosos que aplanen la cel·lulitis..."

Xènia Bussé